

И дѣцата се спуснаха на разни страни.

Мечо сжщо фукна, но не знаеше накждѣ да трѣгне; отначало се впусна на една страна, послѣ на друга и найсетнѣ седна срѣдѣ улицата и замислено почна да слѣди врагитѣ, които скачаха по плетищата.

Скоро дѣцата пакъ се събраха на улицата при кладенеца. Всички носѣха лопати и мотики. Стефчо довлѣче единѣ кошъ. Наблизу до събранитѣ дѣца имаше единѣ плетъ, до плета имаше една брѣза, натѣгнала отъ снѣгъ. До плета имаше и голѣми прѣспи снѣгъ . . . Отъ тѣзи прѣспи дѣцата почнаха да копятъ снѣгъ и да го правятъ на купъ посрѣдъ улицата. Момчето съ дългата тояга управляваше цѣлата работа, подвикваше и показваше откъдѣ да взиматъ снѣгъ и кждѣ да го носятъ. Стефчо се трудѣше заедно съ другитѣ. Пълнитѣ му бузки се зачервиха отъ студа, голѣмитѣ му сини очи блестѣха отъ радостъ; златиститѣ му коси като разче-

санъ ленъ се подаваха изъ подъ калпачето му и цѣлата прѣдница на кожухчето му бѣше набита съ снѣгъ. Стефчо нагребваше пълнѣ кошъ снѣгъ и едвамъ го носѣше тамъ, дѣто показваше Гаврилъ — голѣмото момче. Марийка носѣше снѣгъ съ лопата и се трудѣше съ всички сили; скжсната ѝ забратка падна на врата ѝ, чернитѣ ѝ коси се разбъркаха Другарчетата като трудолюбиви мравки ходѣха около прѣспитѣ. Нѣкой носачъ се прѣпъва, пада и веселъ смѣхъ далеко грѣмваше изъ селото. А снѣжниятъ купъ отъ минута на минута все растѣше и растѣше.

— Марийке! А, Марийке! Ама голѣмъ ли ще стане? — питаеше Стефчо.

— У-у! Много голѣмъ! — отговаряше Марийка. И Стефчо бѣ въвъ вѣсторгъ. Носачитѣ почнаха вече да се из-

